

[Ole Donner]

året, og at alle, der ikke ville være med til det, var uansvarlige. Jeg vil godt gøre hr. Peter Brixtofte opmærksom på, at det er jo lige så urealistisk som det andet, hr. Peter Brixtofte sagde; vi har ingen mulighed for det, fordi forslagene kan blive vedtaget med 90 mandater mod 89. Men der kræves altså kun 42 mandater til at få gennemført den udskydelse, og 12 søgnedage må da – alt andet lige – være bedre end ingenting.

Jeg havde meget gerne set, at denne behandling var blevet udskudt til efteråret, og jeg havde meget gerne set, at mange af forslagene ikke var blevet fremsat. Men nu er det sket, og så er det urealistisk, når Venstre siger, at man vil vente til efteråret, når der ikke er nogen chance for det. Og jeg vil gerne spørge Venstres og De Konservatives ordførere, om de mener noget med det, de har sagt her fra talerstolen i dag. Vil man være med til at sikre en mere forsvarlig behandling af disse sager end den, der finder sted, hvis vi vedtager dem om et par dage? Det må man kunne svare ganske klart på.

Med hensyn til lovforslagene nr. L 283-288, som vi behandler her, stemmer Fremskridtspartiet imod dem alle. Men der er stillet en lang række ændringsforslag, som efter vores mening forbedrer de dårlige ting, forslagene indeholder, og det er klart, at dem vil Fremskridtspartiet stemme for. Vi har altså ikke valgt den passive holdning bare at stå i et hjørne og sige, at vi ikke vil være med til noget som helst; vi er gået seriøst ind i arbejdet med samtlige forslag. Det er rigtigt, at vi forsøgte at få en stemmeaftale med regeringen, og at vi følte os, om ikke dårligt, så i hvert fald ikke godt behandlet; det førte som bekendt ikke til noget, vi fik ikke noget som helst. Men vi har altså valgt, som vi plejer i Fremskridtspartiet, at stemme for alle de forslag, der trækker bare en lillebitte smule i den rigtige retning, og det vil vi selvfølgelig også gøre denne gang.

Jeg vil også godt sige i forbindelse med behandlingen af lovforslagene, at vi vil gerne anmode formanden om at få samtlige forslag fra nr. L 283 til nr. L 305 retur til udvalget imellem anden og tredje behandling med henblik på afgivelse af tillægsbetænkning. Ved alle disse forslag har vi skrevet i betækningsbidraget, at vi ville redegøre for vores stilling her i dag, og det var i det håb, at vi måske kunne opnå en stemmeaftale med regeringen. Det kunne vi

altså ikke, og derfor er vi nødt til at forlange samtlige sager retur til udvalget for at få mulighed for at indføre vores betækningsbidrag i tillægsbetænkningen.

Vi synes, det er en dårlig skattereform, hvis man overhovedet kan bruge ordet reform. Reelt er der kun tale om skatteomlægninger, og der er altså ikke ret mange af disse dårlige skatteomlægninger, som burde have været fremsat efter vores mening. Der er i hvert fald én ting, vi mangler, og det er ordet besparelser; det figurerer ingen steder, det er måske et lidt for svært ord, men man kunne måske nøjes med at sige s-p-a-r-e, altså spare. Det ord er jo ikke så svært, men det er ligesom undgået regeringspartierne opmærksomhed. Man finansierer udelukkende ved opkrævning af nye afgifter, de såkaldte grønne afgifter, og det er klart, at Fremskridtspartiet ikke kan stemme for, at man finansierer skattelettelser med den slags ting. Man kunne udmærket have klaret det ved at fremsætte nogle spareforslag.

Fremskridtspartiet har jo gennem mange år plæderet for lavere skat. Vi mener, at den letteste måde at gøre det på er ved at hæve den skattefri bundgrænse, og vi har for nylig udgivet et hæfte med titlen »60.000 kr. skattefrit«, hvor vi redegør krone for krone for, hvordan vi vil foreslå, at det bliver finansieret. Vi vil fortsætte med at fremsætte ændringsforslag for at forsøge at trække skattelovgivningen i den efter vores mening rigtige retning, men det er desværre det modsatte, der sker i øjeblikket.

Regeringen har sagt i sine mange oplæg, at den går ind for en forenkling af administrationen, og det er Fremskridtspartiet 100 pct. enig i. Men hvis vi går ind i de fremsatte skatteforslag og ser, hvor bureaukratiske mange af disse ting er, medfører de i hvert fald ikke en forenkling af administrationen. Jeg skal bare nævne et enkelt eksempel, nemlig vedrørende værdi af firmabil, hvor man nu har lavet en tåbelig bundgrænse på 150.000 kr. Det vil sige, at hvis et firma køber en brugt Toyota for 100.000 kr., skal værdien altså alligevel sættes til 150.000 kr. I stedet kunne man da sige, at værdien af fri bil altid skal være mindst så og så mange tusinde kroner, og så kunne man fastsætte en procentsats, f.eks. 20 pct., for de dyre bilers vedkommende.

Hr. Jens Thoft gjorde glimrende rede for nogle eksempler på de fordele, man får, hvis